

«Etter at boken forelå i trykt form ble jeg gjort oppmerksom på at boken lider av mange andre svakheter. Boken mangler oppdatering hva gjelder lovendringer, nyere forarbeider, forskning og juridisk litteratur generelt.» På denne bakgrunn karakteriserer hun boka som «utdatert». Dette står i en nokså merkelig kontrast til hennes e-post av 18.1.2019, hvor hun gir uttrykk for at hun ville anbefale boken som «et fullgodt alternativ som hovedlitteratur». Men Astrup Hjort har møtt seg selv i døra så mange ganger i løpet av denne prosessen at hun har mistet all troverdighet.

Astrup Hjorts brev til PMR er holdt i veldig generelle vendinger, og skaper inntrykk av at det er foreliggende en rekke feil og mangler. Hvis en ser på mine kommentarer til Astrup Hjorts notat av april 2019, går det frem at det som kan kalles «feil» er ytterst få: Det er fire lovhenvissningsfeil i teksten, tre av dem er etter mitt skjønn helt bagatellmessige, den fjerde er – fortsatt etter mitt skjønn – i alle fall forholdsvis unnskyldelig. Advokat Reusch er av samme oppfatning (s.3, 3. avsn.). «Manglende oppdatering av juridisk litteratur» er først og fremst *manglende oppdatering av litteraturlista*, mens litteraturhenvissningene i teksten – på et par unntak nær – er oppdaterte.

Hvor utførlig henvisninger til juridisk litteratur skal være i en lærebok, er som nevnt et skjønsspørsmål som tradisjonelt har vært overlatt forfatteren. Etter min oppfatning er henvisninger til litteratur og forarbeider tilstrekkelige. Dette er i samsvar med den oppfatning Jens Edvin Skoghøy gjorde gjeldende, da Robberstad kom med tilsvarende innvendinger mot Backers Sivilprosess:

De sentrale sivilprosessuelle emnene er blitt bearbeidet i litteratur og rettspraksis i over 100 år, og mye er etter hvert blitt alminnelig sivilprosessuelt «felleseie», som mange har bidratt til. Det sier seg selv at det innenfor rammen av en lærebok ikke er mulig – og heller ikke ønskelig – å vise til alle relevante kilder, og dette gjelder i særlig grad litteratur. På hvilke punkter det skal vises til annen litteratur, beror på et skjønn, og det valg Backer har gjort, ligger klart innenfor det akseptable.»

Noen av de angivelige «feilene» beror på regelrette misforståelser fra Astrup Hjorts side. Og så gjentar jeg: Når en ansvarlig faglærer får en anmodning om å vurdere om en bok kan godkjennes som pensumlitteratur, har vedkommende faktisk en plikt til å lese den. Og da bør innvendinger komme i forbindelse med enten et avslag, eller i forbindelse med en betinget godkjennelse: Boka kan godkjennes hvis det eller det rettes. Ingen av de feilene Maria Astrup Hjort nå gjør gjeldende, ble påpekt da Robberstad godkjente tredje utgave. Da denne utgaven ble godkjent, gikk jeg ut fra at Robberstad hadde lest boka.

Ingen doktoravhandling ville blitt underkjent på grunn av slike bagateller. Jeg gjentar at det press Robberstad etter alt å dømme har lagt på Astrup Hjort, skaper inntrykk av et krampaktig forsøk på å bli kvitt en brysom konkurrent.